

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/80/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819010193
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5819010193.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 22. októbra 2019 prejednal odvolanie podané obžalovaným M. C., nar. XX.XX.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. OT/57/2019-73 zo dňa 1.8.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. OT/57/2019-73 zo dňa 1.8.2019, bol obžalovaný M. C. uznaný za vinného, že:

dňa 28.5.2019 v čase okolo 14.42 hod. viedol osobné motorové vozidlo Ford Focus, ev. č. TS-642BJ, po obci L., pri rodinnom dome č. XXX bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ Žilina, pri ktorej bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na ovplyvnenie alkoholom, ktorú opakovane odmietol, rovnako odmietol aj zisťovanie požitia alkoholu lekárske vyšetrením.

čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., na peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) eur. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) dní. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 1.8.2019 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obžalovaný prehlásil, že zahlasuje odvolanie voči výroku o vine a treste. Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie.

Dňa 5.9.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného M. C., podané prostredníctvom obhajcu, ktorý v podstatnom uviedol v odvolaní nasledovné argumenty:

„Okresný súd Námestovo mal po vykonanom dokazovaní za to, že obžalovaný M. C. spáchal skutok, ktorý mu bol kladený a z tohto skutku ho mali usvedčovať najmä výpovede svedka Ing. Y. B. a Mgr. L. Z.. Iné usvedčujúce dôkazy, ktoré by preukazovali vinu obžalovaného M. C. neboli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Okresný súd Námestovo vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že obidvaja svedkovia mali vypovedať, že obžalovaný M. C. po tom ako bol zastavený vyzvali vodiča, aby predložil potrebné doklady, ktoré však pri sebe nemal. Následne ho vyzvali aby sa podrobil dychovej skúške a po tom ako mal dychovú skúšku na zistenie alkoholu v krvi odmietnuť mali ho vyzvať aj na odber krvi. Keďže podľa Okresného

súdu Námestovo obžalovaný M. C. mal odmietnuť sa podrobiť zisťovaniu alkoholu v krvi ako dychovou skúškou, tak aj odberom krvi, uznal ho za vinného z prečinu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona.

Po preštudovaní odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Námestovo máme za to, že vina obžalovanému nebola preukázaná, a to z nasledujúcich dôvodov:

Na to, aby bola naplnená skutková podstata trestného činu, za ktorý bol obžalovaný M. C. uznaný za vinného je potrebné, aby bola naplnená skutková podstata daného trestného činu. Teda okrem iného, na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona je potrebné, aby príslušníci PZ predpísaným spôsobom kontrolovanú osobu vyzvali na podrobenie sa dychovej skúšky na zistenie požitia alkoholu, a ak odmietne sa podrobiť takejto skúške napriek predchádzajúcej výzve, je potrebné aby príslušníci PZ predpísaným spôsobom kontrolovanú osobu vyzvali na podrobenie sa lekárskeho vyšetreniu na odber krvi za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v krvi. A až po tom ako kontrolovaná osoba sa odmietne podrobiť dychovej skúške a lekárskeho vyšetreniu za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v krvi bude naplnená skutková podstata trestného činu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona.

Teda na to, aby došlo k odmietnutiu podrobeniu sa dychovej skúške ako aj podrobeniu sa lekárskeho vyšetreniu za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v krvi musí predchádzať výzva na podrobenie sa takémuto úkonu od príslušníkov PZ, V prípade ak takáto výzva zo strany príslušníkov PZ nebola, resp. príslušníci nevyzvali kontrolovanú osobu, aby sa podrobila jednému z vyššie uvedených úkonov nemôže byť naplnená skutková podstata trestného činu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, keďže kontrolovaná osoba neodmietla splniť výzvy príslušníkov PZ a riadila nesprávnymi inštrukciami a poučením príslušníkov PZ.

Pričom v danom prípade bolo nepochybne preukázané, že príslušníci PZ nesprávne poučili kontrolovanú osobu, čo je zachytené aj písomne v zápisnici, napriek tomu Okresný súd Námestovo mal za to, že v danom prípade príslušníci PZ poučili obžalovaného zákonným spôsobom, napriek tomu, že táto skutočnosť je vyvrátená priamo výpoveďami obidvoch príslušníkov PZ ako Ing. Y. B. tak aj Mgr. L. Z.. Okresný súd Námestovo tak rozhodol arbitrálne, bez riadneho právneho úsudku. Dokonca Okresný súd Námestovo neschopnosť príslušníkov PZ poučiť kontrolovanú osobu dával na ľarchu obžalovaného M. C., čo je totálne neprípustné a nemožno takýmto spôsobom hoiť chyby uskutočnené príslušníkmi PZ. Obidvaja svedkovia zhodne vo svojich výpoveďach uviedli, že po tom ako M. C. odmietol vykonať dychovú skúšku, poučili ho citujeme „o možnosti žiadať sa na odber krvi“. Z vykonaného dokazovania teda nepochybne vyplýva, že príslušníci PZ dali možnosť sa žiadať na odber krvi M. C., a keďže to bola možnosť (teda mal na výber áno alebo nie), vybral si možnosť, že sa nebude žiadať na odber krvi. Z toho vyplýva, že M. C. sa riadil podľa pokynov príslušníkov PZ. pričom neodmietol výzvu podrobiť sa lekárskeho vyšetreniu na odber krvi, keďže takáto výzva z ich strany nebola ani adresovaná M. C..

Ak nebola výzva adresovaná M. C., aby sa podrobil lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, tak nemohlo dôjsť ani k iei odmietnutiu. Ak teda nedošlo k odmietnutiu zo strany M. C. uposluchnutia výzvy podrobeniu sa lekárskeho odberom vyšetreniu krvi, nemohlo dôjsť ani k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. V prípade ak by príslušníci PZ vyzvali M. C. aby sa podrobil lekárskeho vyšetreniu odberom a šetreniu krvi, tak až v takom prípade by naplnil skutkovú podstatu trestného činu podľa § 289 ods. Trestného zákona.

To, že príslušníci PZ nesprávne poučili M. C. jednoznačne vyplýva z ich výpovede, kde ako sme uviedli obidvaja zhodne uviedli, že dali možnosť pýtať sa na odber krvi. To však nie je poučenie tak ako si to vyžaduje zákon a dokonca mu dali možnosť sa pýtať na odber krvi, kde po nesprávnom poučení M. C. si vybral možnosť, že sa neodpýta na odber krvi. Napriek nášmu apelu na takto nezákonný postup, Okresný súd Námestovo ponechal námietky bez povšimnutia a s námietkami sa ani nevysporiadal. Takýmto postupom chcel Okresný súd Námestovo zhojiť nesprávny zákonný postup ako aj nesprávne poučenie príslušníkov PZ, a práve naopak Okresný súd Námestovo vyčítal M. C. účelovú obranu, pričom opomenul spomenúť, že chyby sa dopustili samotní príslušníci PZ pri postupe.

V tejto súvislosti sme poukázali aj na ustálenú súdnu prax, kedy za nesprávneho poučenia príslušníkov PZ bývajú obžalovaní spod obžaloby v celom rozsahu oslobodení, keďže nemôže byť im kladená za vinu, že sa riadili nesprávnym poučením príslušníkmi PZ. Viď napr. rozhodnutie OS Bratislava III, sp.zn.: 2T136/2013, kedy bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, keďže sa preukázalo, že sa riadil nesprávnym poučením príslušníkov PZ.

Opätovne uvádzame, že z dikcie zákona jednoznačne a nepochybne vyplýva, že príslušníci PZ sú povinní poučiť dotyčnú osobu (kontrolovanú osobu) o tom, že je povinná podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom a následkoch ak sa takémuto vyšetreniu nepodrobí. V prípade ak sa dotyčná osoba odmietne podrobiť takémuto vyšetreniu, sú príslušníci PZ povinní poučiť dotyčnú (kontrolovanú osobu) o tom, že je povinná

sa podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. A až keď, odmietne kontrolovaná osoba sa podrobiť ako vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom a odmietne sa podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu sa naplní skutková trestného činu podľa S 289 ods. 2 Trestného zákona.

Pritom jednoznačne a nepochybne zo spisu vyplýva, že príslušníci PZ Ing. Y. B. a Mgr. L. Z. iba poučili M. C. o možnosti sa žiadať na odber krvi, čo zákon takúto možnosť ani nepripúšťa. Vzhľadom na to, že mu bola daná možnosť žiadať sa na odber krvi, nepovažoval potrebné sa žiadať na takýto odber krvi. V prípade ak by bol vyzvaný aby sa podrobil lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu a o následkoch odmietnutia sa podrobeniu takémuto vyšetreniu, tak v takomto prípade by sa M. C. bez obáv podrobil lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu

Okrem toho uvádzame aj skutočnosti, prečo nedošlo k podrobeniu sa dychovej skúšky zo strany M. C.: Základnou podmienkou je aby dotyčná osoba, ktorá bola zákonným postupom zastavená príslušníkmi PZ. Vzhľadom na to, že príslušníci PZ, ktorí zastavili obžalovaného M. C. sa nepreukázali služobnými preukazmi a teda nemal vedomosť o tom, či ide v skutočnosti o pravých príslušníkov PZ. Na mieste uviedol, že takémuto zisteniu sa podrobí na policajnej stanici.

Podľa § 13 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon“), policajt je povinný pred služobným zákrokom preukázať svoju príslušnosť k Policajnému zboru, ak to povaha a okolnosti služobného zákroku dovoľujú. Príslušnosť k Policajnému zboru preukazuje policajt služobnou rovnošatou s identifikačným číslom a pri výkone služobnej činnosti aj s menovkou policajta, ktorá obsahuje jeho meno a priezvisko, prípadne akademický titul policajta, služobným preukazom,

odznakom služby kriminálnej polície, alebo finančnej polície, alebo ústnym vyhlásením „Polícia“ (ďalej len „ústne vyhlásenie“).

Príslušníci PZ sa nepreukázali ani jedným zo spôsobov, ktoré zákon predpisuje na preukázanie príslušnosti, k PZ. Obžalovaný M. C. mal teda oprávnené pochybnosti o tom, či príslušníci PZ, ktorí ho zastavili boli skutočnými policajtmi. Avšak po tom, ako ho dovezli na policajnú stanicu takéto pochybnosti na jeho strane už zanikli a podrobil sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky.

Za týmto účelom boli predložené aj fotografie rovnošiat príslušníkov PZ, ktoré určuje vyhláška č. 151/2009 Z. z. Vyhláška Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o podrobnostiach o služobnej rovnošate Policajného zboru a jej vyobrazení. M. C. po predložení týchto fotografií rovnošiat, uviedol, že príslušníci PZ nemali oblečenú ani jednu z nich. Čiže podľa zákona o policajnom zbore sa mali preukázať služobným preukazom, čo však nespravili. M. C. teda mohol mať dôvodnú obavu, či sa jedná o skutočných príslušníkov PZ, keďže sa nepreukázali ani jedným zo zákonných spôsobov.

K výške trestu:

Ak by mal aj súd za to, že skutok sa stal, ako je to uvedené v obžalobe, výška trestu je neadekvátna k spáchanému skutku. Vzhľadom na to, že bolo preukázané, že M. C. v čase vedenia motorového vozidla nevykonával túto činnosť v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si mal privodiť požitím návykových látok, ale spáchal iba priestupok podľa § 4 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, keďže množstvo alkoholu v krvi nedosiahlo také množstvo, aby boli ovplyvnené jeho schopnosti viesť motorové vozidlo.

Ak zoberieme hypoteticky do úvahy, v prípade ak by sa M. C. podrobil vyšetreniu za zistenie návykovej látky, tak by jeho konanie bolo posudzované ako priestupok a nie ako trestný čin. Súd však pri ukladaní trestu túto skutočnosť nebral do úvahy, pričom máme za to, že sa jedná o tak podstatnú čo do ukladania výšky trestu, keďže bolo nepochybne preukázané, že u M. C. v čase vedenia motorového vozidla nebola natoľko zníženia miera vnímania, aby bola ohrozená jeho spôsobilosť viesť osobné motorové vozidlo. M. C. sa Výsledok kontroly bol taký, že sa zistila prítomnosť alkoholu v krvi odsúdeného M. C. v objeme 0.09 mg/l, čo je približne 0,18 promile alkoholu v krvi. Vyšetrenie prebehlo o 16.09 hod., pričom zastavený hliadkou policajného zboru bol o 14:45 hod. Rozdiel medzi tým ako bol zastavený hliadkou policajného zboru a tým ako sa podrobil vyšetreniu na zistenie prítomnosti návykovej látky bola 1 hodina a 24 minút. Vzhľadom na to, uloženie zákazu činnosť o výmere 26 mesiacov je neadekvátne, kde táto výška trestu by bola adekvátna ak by žiadnym spôsobom nebola preukázaná miera alkoholu v krvi M. C.. Okresný súd Námestovo tak pri ukladaní výšky trestu postupoval bežne, teda ukladal trest aký ukladá pri trestných činoch spáchaných podľa §.289 ods. 2 Trestného zákona. Avšak súd musí v každom jednotlivom prípade hodnotiť skutkové okolnosti a dôkazy zvlášť a podľa zisteného skutkového stavu ukladať trest.

Poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žiadame Krajský súd Žilina, aby zrušil rozhodnutie Okresného súdu Námestovo zo dňa 01.08.2019, sp.zn.: OT 57/2019 a M. C. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného navrhol prvostupňový rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. V prípade ak by súd obžalovaného uznal za vinného, navrhol krajskému súdu obžalovanému zmierniť trest. Obžalovaný sa pripojil k návrhu obhajcu.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný M. C. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obžalovaný urobil vyhlásenie, že je nevinný. Ohľadom jeho viny bolo vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní a jeho vina bola jednoznačne preukázaná výpoveďami svedkov Ing. Y. B. a Mgr. L. Z., ktorí bez akýchkoľvek pochybností vyvrátili obranu obžalovaného. Jednoznačne sa vyjadrili, že obžalovaný bol zákonným spôsobom opakovane poučený o trestnoprávnych následkoch odmietnutia podrobiť sa dychovej skúške a lekárskeho vyšetreniu odberom krvi a vyjadril sa, že poučeniu porozumel. Keďže obžalovaný odmietol dychovú skúšku a aj odber biologického materiálu, v súvislosti s uvedeným mu bola obmedzená osobná sloboda a bol eskortovaný na políciu. Svedkovia zároveň vypovedali, že obžalovaný nemal pri sebe osobné doklady a z tohto dôvodu, bola ešte na mieste vykonaná lustrácia jeho osoby a vozidla. Vina obžalovaného bola tiež preukázaná aj výpoveďou obžalovaného, ktorý sa priznal, že vozidlo viedol po tom, ako vypil alkoholický nápoj, čím mal súd preukázanú aj pohnútku, t.j. dôvod, pre ktorý sa odmietol podrobiť dychovej skúške a lekárskeho vyšetreniu. Obžalovaný tiež uviedol, že vozidlo zastavil, ako zbadal majáky. Obranu obžalovaného potom súd vyhodnotil ako špekulatívnu, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. V tomto smere súd iba uvádza, že jeho obrana, že sa nepodrobil dychovej skúške, pretože mal strach a nerozpoznal, že v prípade mužov, ktorí ho zastavili išlo o príslušníkov polície, pretože sa mu nepreukázali služobným preukazom a nemali služobné uniformy, na ktoré je zvyknutý, vyznela infantilne. Ku kontrole vozidla došlo za jasného svetla, príslušníci polície obžalovaného boli oblečení v zmysle interných služobných predpisov v služobných rovnošatách pre členov PMJ, na ktorých je označená príslušnosť k PZ, je na nich uvedené identifikačné číslo (osobné číslo policajta), menovka a obžalovaného dokonca zastavili svetelnou signalizáciou (majákom) a mali služobné vozidlo s označením polície. Tiež ich nespochybniteľná príslušnosť k PZ vyplynula aj z iných konkrétnych okolností, ktoré boli vykonávané na mieste samom, príslušníci polície vykonali lustráciu k osobe a vozidlu obžalovaného, keďže obžalovaný nemal so sebou predpísané doklady, následne ho vyzvali, aby sa podrobil dychovej skúške, čiže mali v služobnom vozidle aj analyzátor dychu. V konečnom dôsledku, obžalovanému nič nebránilo, v prípade pochybností, vyžiadať si od príslušníkov polície aj služobný preukaz, čo však neurobil, pretože v skutočnosti žiadne pochybnosti, že ide o príslušníkov polície ani nemal. Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že celú dobu sedel vo svojom vozidle a služobné vozidlo zastavilo za ním, potom ide skutočne o nebezpečného vodiča, ak nerozpozná príslušníkov polície a nepoužíva spätné zrkadlá. Tiež je nelogickým, že ak obžalovaný mal pochybnosti, že ide o skutočných policajtov a mal z nich strach, potom je zarážajúcim, že im uviedol také detaily, ako že ide zo stavby, doklady nechal na stavbe a následne si s nimi aj sadol do vozidla. Jedine čoho sa obžalovaný skutočne bál, bolo podrobiť sa skúške za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v dychu a krvi, pretože vedel, že pred jazdou požil alkoholické nápoje, čo bolo aj preukázané dychovou skúškou, ktorú vykonal potom ako bol eskortovaný na políciu. Súd nemal žiaden dôvod pochybovať o pravdivosti výpovedí vypočutých svedkov, svedkovia boli nestranní a vypovedali v zhode, ich výpovede boli logické a presvedčivé, korešpondovali aj s ostatnými listinnými dôkazmi, vrátane vykonaných následných procesných zaisťovacích úkonov.“

V podanom odvolaní námietky obžalovaného smerovali k tomu, že príslušníci polície pri kontrolovaní obžalovaného použili nezákonnú výzvu a preto obžalovaný nemohol spáchať trestný čin. Podľa názoru obžalovaného mala dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu na odber krvi prechádzať riadna výzva. Z výpovedí svedkov a zo zápisnice o úkone jednoznačne vyplýva, že výzva príslušníkov polície bola opakovane vykonaná zákonným spôsobom a obžalovaný sa ani po riadne vykonaných viacerých výzvach nepodrobil dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu na odber krvi. Pokiaľ obžalovaný argumentuje tým, že slovné spojenie „o možnosti žiadať sa na odber krvi“ nie je možné vykladať

ako zákonne použitú výzvu, krajský súd sa nestotožňuje s takýmto tvrdením. Uvedené reflektuje na oprávnenie obžalovaného na vykonanie lekárskeho vyšetrenia odberom krvi v prípade, ak napríklad jeho zdravotný stav neumožňuje vykonanie dychovej skúšky. Z jazykového výkladu tohto slovného spojenia sa dá urobiť záver, že obžalovaný mal možnosť vybrať si jednu z dvoch možností ako sa podrobiť skúške na zistenie alkoholu v krvi. Zároveň bol však aj poučený, že odmietnutie oboch týchto spôsobov bude mať za následok spáchanie trestného činu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný bol opakovane riadne poučený o trestnoprávných následkoch odmietnutia sa podrobiť dychovej skúške a rovnako aj o trestnoprávných následkoch odmietnutia podrobiť sa lekárskeho vyšetreniu odberom krvi a tomuto poučeniu porozumel.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že príslušníci polície sa pri zákroku riadne nepreukázali služobnými preukazmi krajský súd uvádza, že s týmto sa okresný súd vo svojom odôvodnení rozsudku najmä na strane 4 dostatočným spôsobom vysporiadal.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného a jeho obhajcu vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnenému záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaného usvedčujú z jeho spáchania najmä výpovede svedkov Ing. Y. B. a Mgr. L. Z., v kontexte s dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa popísal vo svojom odôvodnení. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania. Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný prostredníctvom obhajcu len opakuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní.

Pri hodnotení svedeckej výpovede sa zásadne vychádza z toho, že svedok po poučení o význame a dôležitosti svedeckej výpovede vypovedá pravdu, pokiaľ nie je procesne účinnými dôkazmi preukázaný opak. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že výpovede svedkov Ing. Y. B. a Mgr. L. Z. boli na hlavnom pojednávaní prečítané procesne správnym postupom. Krajský súd si osvojuje názor súdu prvého stupňa, z ktorého vyplýva, že okrem iného sú to aj svedkovia Ing. Y. B. a Mgr. L. Z., ktorí usvedčujú obžalovaného M. C. zo spáchania žalovaného skutku.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov, musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie nevinny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednáwanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré

mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje s právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku v súvislosti s výrokom o treste, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa rozviedol svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, ktorý si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach naň aj vo svojom rozhodnutí poukazuje. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Z dôvodov odvolania obžalovaného ohľadom výroku o treste je nesporné, že obžalovaný primárne namieta neprimeranosť trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým

trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odvolateľom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu vrátane správneho zistenia poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložené tresty, a to peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený súdom ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) dní a rovnako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov, považuje odvolací súd za zákonné, primerané a spravodlivé. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd ako súd odvolací odvolanie obžalovaného M. C. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.